

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

Υπόθεση ΠΕΤΡΙΔΗΣ
κατά της Ελλάδας
(Προσφυγή υπ'αρ. 53351/07)

Απόφαση

Στρασβούργο, 22 Ιουλίου 2010

Η απόφαση αυτή θα γίνει οριστική υπό τους όρους που ορίζονται στο άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης. Μπορεί να επέλθουν μερικές αλλαγές στην μορφή.

Στην Υπόθεση ΠΕΤΡΙΔΗΣ κατά της Ελλάδας,

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα), αφού συνεδρίασε σε ένα Τμήμα το οποίο αποτελούσαν οι κάτωθι:

Nina Vajic, *Πρόεδρος*
Χρήστος Ροζάκης,
Khanlar Hajiyeu,
Dean Spielmann,
Sverre Erik Jebens,
Giorgio Malinverni,
Γεώργιος Νικολάου, *Δικαστές*,
και Soren Nielsen, *Γραμματέας Τμήματος*,

Αφού διασκέφθηκε σε Συμβούλιο την 1^η Ιουλίου 2010,

Εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση, που υιοθετήθηκε την ημερομηνία αυτή:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση προέκυψε μετά από προσφυγή (υπ'αρ. 53351/07) κατά της Ελληνικής Δημοκρατίας και της οποίας ένας υπήκοος, ο κ. Αγάπιος Πετρίδης («ο προσφεύγων»), προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 9 Νοεμβρίου 2007, σύμφωνα με το άρθρο 34 της Σύμβασης Προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών δικαιωμάτων («η Σύμβαση»).
2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται από τον κο P.Verbist, Δικηγόρο Αθηνών. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εκπροσώπους του Οργάνου της, τον κο Σ.Σπυρόπουλο, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και την κα Μ.Γερμάνη, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.
3. Ο προσφεύγων επικαλείται ειδικότερα υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας την οποία εγγυάται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης.
4. Στις 16 Σεπτεμβρίου 2009, η αντιπρόεδρος του Πρώτου Τμήματος αποφάσισε να κοινοποιήσει τις αιτιάσεις που στηρίζονται στα άρθρα 6§1 (εύλογη προθεσμία) και 13 της Σύμβασης, στην Κυβέρνηση. Σύμφωνα με το άρθρο 29 §1 της Σύμβασης, αποφασίστηκε επίσης ότι το Τμήμα θα αποφάσιζε συγχρόνως επί του παραδεκτού και επί της ουσίας.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΤΗΣ ΥΠΟ ΚΡΙΣΗ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

5. Ο προσφεύγων γεννήθηκε το 1949 και διαμένει στην Αθήνα.
6. Ο προσφεύγων, Διδάκτωρ της Ιατρικής, είναι Καθηγητής στο Τεχνολογικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα (Τ.Ε.Ι.) Αθηνών από τις 16 Αυγούστου 1993.
7. Στις 11 Ιανουαρίου 1999, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους για να αναγνωριστούν τα έτη υπηρεσίας του ως ιατρού στα Νοσοκομεία Αγία Σοφία (από 1^{ης} Ιουλίου 1975 ως 19 Απριλίου 1976 και από 6 Ιουλίου 1981 ως 31 Αυγούστου 1982) και Ευαγγελισμός (από 14 Απριλίου 1976 ως 2 Μαρτίου 1979 και από 23 Οκτωβρίου 1980 ως 8 Ιουλίου 1981), που θα έπρεπε κατά την γνώμη του να ληφθούν υπόψη για τον υπολογισμό της σύνταξής του, σύμφωνα με το άρθρο 12 §1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων.
8. Στις 8 Απριλίου 1999, ο Νόμος 2703/1999, τροποποίησε το προαναφερθέν άρθρο 12 §1 προσθέτοντας τις ακόλουθες προϋποθέσεις : «Η υπηρεσία αυτή αναγνωρίζεται αν i) έχει διάρκεια τουλάχιστον ενός έτους, ii) παρέχεται έναντι μισθού, πράγμα που πρέπει να προκύπτει είτε από την πράξη διορισμού είτε από σύμβαση εργασίας και iii) παρέχεται μετά την απόκτηση Διδακτορικού Διπλώματος».
9. Στις 23 Νοεμβρίου 1999, το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους απέρριψε το αίτημα του προσφεύγοντα με την αιτιολογία ότι η ιδιότητα του γιατρού δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 12 §1, όπως αυτό τροποποιήθηκε από το νόμο 2703/1999. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα τέλη Δεκεμβρίου 1999.
10. Στις 25 Ιανουαρίου 2001, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Ελεγκτικό Συνέδριο με αίτηση ακύρωσης της απόφασης του Γενικού Λογιστηρίου του Κράτους. Ζητούσε έτσι να ληφθούν υπόψη οι ανωτέρω περίοδοι για τον υπολογισμό της σύνταξής του.
11. Η δικάσιμος που αρχικά είχε οριστεί για τις 24 Οκτωβρίου 2002 ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου αναβλήθηκε λόγω των δύο γύρων των δημοτικών εκλογών (13 και 20 Οκτωβρίου 2002). Έγινε στις 20 Μαρτίου 2003.
12. Με απόφαση της 12^{ης} Ιουνίου 2003 (που επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 11 Σεπτεμβρίου 2003), το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε την αίτηση ακύρωσης.
13. Το Ελεγκτικό Συνέδριο έκρινε ότι τα έτη υπηρεσίας του προσφεύγοντα στα προαναφερθέντα Νοσοκομεία δεν μπορούσαν να

ληφθούν υπόψη για την σύνταξη αφού ο προσφεύγων είχε εργαστεί εκεί πριν την απόκτηση του Διδακτορικού του Διπλώματος. Έκρινε επίσης ότι η υπηρεσία του προσφεύγοντα ως γιατρού-ειδικευμένου και ειδικευόμενου δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 12 §1 του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων.

14. Στις 6 Δεκεμβρίου 2004, ο προσφεύγων άσκησε αναίρεση ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου το οποίο συνεδρίασε σε Ολομέλεια. Η συνεδρίαση έγινε στις 4 Οκτωβρίου 2006.

15. Με απόφασή του της 7^{ης} Ιανουαρίου 2007, που επιδόθηκε στον προσφεύγοντα στις 22 Μαΐου 2007, το Ελεγκτικό Συνέδριο απέρριψε την αναίρεσή του υιοθετώντας την ίδια αιτιολογία που είχε διατυπώσει σε πρώτο βαθμό.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

I. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 §1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

19. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής:

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) και εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστηρίου (...), το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...)»

A. Επί του παραδεκτού

17. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

I. Θεωρούμενη περίοδος

18. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα μέρη διαφωνούν όσον αφορά το σημείο εκκίνησης της επίδικης διαδικασίας. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η περίοδος άρχισε στις 11 Ιανουαρίου 1999, με την κατάθεση της αίτησής του στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους, αφού αυτός ο τύπος διαδικασίας δεν επιτρέπει απ' ευθείας προσφυγή στο

Ελεγκτικό Συνέδριο. Η προηγούμενη προσφυγή στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους είναι απαραίτητη αφού αυτό εκ των πραγμάτων ενεργεί ως Δικαστήριο πρώτου βαθμού. Σύμφωνα με την Κυβέρνηση, η περίοδος άρχισε στις 25 Ιανουαρίου 2001, με την προσφυγή στο Ελεγκτικό Συνέδριο, αφού το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους είναι Διοικητική και όχι Δικαστική Αρχή.

19. Όσον αφορά την ημέρα έναρξης της προθεσμίας, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η επίδικη διαδικασία άρχισε στις 25 Ιανουαρίου 2001, δεδομένου ότι τότε άρχισε η φάση της αντιδικίας.

20. Όσον αφορά την ημέρα λήξης της προθεσμίας, η διαδικασία ολοκληρώθηκε στις 22 Μαΐου 2007, με την επίδοση της απόφασης της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου στον προσφεύγοντα.

21. Η περίοδος λοιπόν διήρκεσε έξι έτη και τέσσερις μήνες περίπου για δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Εντούτοις, το Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να υπενθυμίσει ήδη στο στάδιο αυτό ότι μόνον οι καθυστερήσεις για τις οποίες ευθύνονται τα δικαστήρια μπορούν να εγείρουν την ευθύνη του Κράτους υπό το πρίσμα του άρθρου 6 §1 (*Κόντη-Αρβανίτη κατά Ελλάδας*, αρ. 53401/99, §20, 10 Απριλίου 2003) και ότι η παθητικότητα του ενδιαφερόμενου στην διαδικασία, ιδίως για να ασκήσει τα ένδικα μέσα, είναι πηγή καθυστέρησης για την οποία δεν ευθύνονται τα Δικαστήρια (βλ. *mutatis mutandis*, *Λιάδης κατά Ελλάδας*, αρ. 16412/02, 27 Μαΐου 2004).

2. *Εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας*

22. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διάρκειας της διαδικασίας εκτιμάται σύμφωνα με τις περιστάσεις τις υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, πιο συγκεκριμένα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και των αρμοδίων αρχών καθώς και τη σημασία της διαφοράς για τους ενδιαφερόμενους (βλ. μεταξύ άλλων, *Frydlender c. France [GC]*, αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

23. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων καθυστέρησε να ασκήσει τις προσφυγές του και ότι δεν θα έπρεπε να ληφθεί υπόψη η περίοδος από 24 Οκτωβρίου 2002 ως 20 Μαρτίου 2003, όταν δηλαδή η λειτουργία των Δικαστηρίων διακόπηκε λόγω των δημοτικών εκλογών.

24. Ο προσφεύγων ανταπαντά ότι ούτε η φύση της υπόθεσης, που άλλωστε ήταν πολύ απλή, ούτε η συμπεριφορά του μπορούν να δικαιολογήσουν την υπέρβαση της εύλογης προθεσμίας. Επιπλέον, ένα

δικαστικό σύστημα θεωρείται ότι λειτουργεί ικανοποιητικά ακόμα και όταν οργανώνονται εκλογές.

25. Το Δικαστήριο έχει χειριστεί επανειλημμένως υποθέσεις που εγείρουν θέματα παρόμοια με αυτό της υπό κρίση υπόθεσης και διαπίστωσε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Frydlender*). Αφού εξέτασε όλα τα στοιχεία που του υποβλήθηκαν, το Δικαστήριο θεωρεί ότι η Κυβέρνηση δεν εξέθεσε κανένα γεγονός ή επιχείρημα που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα στην υπό κρίση υπόθεση. Αναμφισβήτητα, το Δικαστήριο δέχεται ότι η καθυστέρηση που οφείλεται στον επαναπροσδιορισμό της υπόθεσης μετά τις δημοτικές εκλογές δεν μπορεί να αποδοθεί στην Κυβέρνηση και ότι ο προσφεύγων καθυστέρησε να προσφύγει στην Ολομέλεια του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

26. Παρόλα αυτά, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η περίοδος ανάμεσα στην προσφυγή του Ελεγκτικού Συνεδρίου, στις 25 Ιανουαρίου 2001 και στην ορισμό της πρώτης ημερομηνίας δικασίμου στις 24 Οκτωβρίου 2002, είναι πολύ μεγάλη. Κατά την ημερομηνία αυτή, η δίκη αναβλήθηκε λόγω της διεξαγωγής των δημοτικών εκλογών και η νέα δικάσιμος δεν ορίστηκε παρά στις 20 Μαρτίου 2003, σχεδόν πέντε μήνες αργότερα. Επιπλέον, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η Κυβέρνηση δεν δίνει καμμία εξήγηση για τη προθεσμία των δύο ετών και δέκα μηνών περίπου που διήρκεσε η διαδικασία ενώπιον της Ολομέλειας του Ελεγκτικού Συνεδρίου.

27. Ως εκ τούτου, λαμβάνοντας υπόψη της Νομολογία του επί του θέματος, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση η διάρκεια της επίδικης διαδικασίας είναι υπερβολική και δεν ικανοποιεί την απαίτηση για «εύλογη προθεσμία».

28. Συνεπώς, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1.

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 13 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

29. Ο προσφεύγων παραπονείται επίσης ότι δεν υπάρχει στην Ελλάδα κανένα δικαστήριο στο οποίο να μπορεί κάποιος να απευθυνθεί για να παραπονεθεί για την υπερβολική διάρκεια της διαδικασίας. Επικαλείται παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης, σύμφωνα με το οποίο :

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη παρούση Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και άν η παραβίασις διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων του.»

A. Επί του παραδεκτού

30. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η αιτίαση αυτή δεν είναι προδήλως αβάσιμη υπό την έννοια του άρθρου 35 §3 της Σύμβασης. Σημειώνει επίσης ότι δεν αντίκειται σε κανέναν άλλο λόγο απαραδέκτου. Επομένως θα πρέπει να κηρυχθεί παραδεκτή.

B. Επί της ουσίας

31. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει στην υπό κρίση υπόθεση ότι το άρθρο 13 δεν παραβιάστηκε, αφού κατά την άποψή της, δεν υπήρξε υπέρβαση «εύλογης προθεσμίας». Επιπλέον, το άρθρο 56 του Προεδρικού Διατάγματος 1225/1981 δίνει στον διάδικο της διαδικασίας ενώπιον του Ελεγκτικού Συνεδρίου την δυνατότητα να ζητήσει την επίσπευση της ημερομηνίας δικασίμου που έχει ορίσει ο Πρόεδρος του Δικαστηρίου αυτού.

32. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 εγγυάται μια πραγματική προσφυγή ενώπιον Εθνικού Δικαστηρίου που να επιτρέπει στον ενδιαφερόμενο να παραπονεθεί για παραβίαση της υποχρεώσεως, που επιβάλλεται από το άρθρο 6 §1, να δικαστεί η υπόθεσή του εντός εύλογης προθεσμίας (βλ. *Kudla c. Pologne [GC]*, αρ. 30210/96, § 156, CEDH 2000-XI).

33. Εξάλλου, το Δικαστήριο είχε ήδη την ευκαιρία να διαπιστώσει ότι η ελληνική έννομη τάξη δεν θέτει στην διάθεση των ενδιαφερομένων πραγματική προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 της Σύμβασης, που να τους επιτρέπει να παραπονεθούν για την διάρκεια μιας διαδικασίας (βλ. μεταξύ άλλων, *Φραγγαλέξη κατά Ελλάδας*, αρ. 18830/03, 9 Ιουνίου 2005, §§ 18-23). Το Δικαστήριο δεν βλέπει κανένα λόγο στην υπό κρίση υπόθεση να διαφοροποιηθεί από τη νομολογία του αυτή, και η Κυβέρνηση άλλωστε δεν υποστηρίζει ότι η ελληνική έννομη τάξη, απέκτησε, εντωμεταξύ μια τέτοια προσφυγή.

34. Όσον αφορά την δυνατότητα που δίνει το άρθρο 56§2 του Διατάγματος που αναφέρει η Κυβέρνηση, το Δικαστήριο θεωρεί, μαζί με τον προσφεύγοντα, ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί ως προσφυγή υπό την έννοια του άρθρου 13 επειδή η απόφαση τροποποίησης της δικασίμου υπόκειται στην διακριτική ευχέρεια του Προέδρου.

35. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο κρίνει ότι στην υπό κρίση υπόθεση, υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης λόγω της απουσίας στο εθνικό δίκαιο προσφυγής που θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να πετύχουν κύρωση του δικαιώματός τους να δικαστεί η υπόθεσή τους εντός εύλογης προθεσμίας, υπό την έννοια του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΕΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΕΙΣ

36. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης, και παραπονιέται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του για δίκαιη δίκη λόγω της ανάμιξης της νομοθετικής εξουσίας στην λειτουργία της δικαστικής εξουσίας προκειμένου να επηρεαστεί η επίλυση της διαφοράς. Επικαλείται την απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση *Ελληνικά Διυλιστήρια Stran και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδας* (9 Δεκεμβρίου 1994, σειρά Α αρ. 301-B). Βλέπει την ανάμιξη στο γεγονός ότι το Γενικό Λογιστήριο του κράτους και το Ελεγκτικό Συνέδριο, στις δύο αποφάσεις τους, βασίστηκαν ρητά στο νόμο 2702/1999 που τέθηκε σε ισχύ τρεις μήνες μετά την προσφυγή του προσφεύγοντα στο Γενικό Λογιστήριο του Κράτους.

37. Το Δικαστήριο θεωρεί ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της παρούσας υπόθεσης και της υπόθεσης *Ελληνικά Διυλιστήρια Stran*. Από τη μια πλευρά, τόσο το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους όσο και το Ελεγκτικό Συνέδριο στις δύο αποφάσεις τους θεώρησαν ότι η παροχή την οποία επικαλούνταν ο προσφεύγων δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής του Νόμου. Ο νόμος που υιοθετήθηκε στην προκειμένη περίπτωση επέφερε γενική τροποποίηση του Κώδικα Πολιτικών και Στρατιωτικών Συντάξεων και δεν αφορούσε συγκεκριμένα τον προσφεύγοντα. Επιπλέον, τέθηκε σε ισχύ πριν επιληφθεί της διαφοράς το Ελεγκτικό Συνέδριο. Δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί λοιπόν ότι επιφέροντας ορισμένες αλλαγές σε ένα ειδικό άρθρο του Κώδικα αυτού, οι Αρχές επιδιώκανε να επηρεάσουν την επίλυση της διαφοράς ανάμεσα στον προσφεύγοντα και την Διοίκηση.

38. Συνάγεται ότι το τμήμα αυτό της προσφυγής πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτο, σύμφωνα με το άρθρο 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

IV. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

39. Σύμφωνα με το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων της, και αν το εσωτερικό δίκαιο του Υψηλού Συμβαλλόμενου Μέρους δεν επιτρέπει παρά μόνο ατελή εξάλειψη των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εφόσον είναι αναγκαίο, στον παθόντα δίκαιη ικανοποίηση.»

A. Ηθική βλάβη

40. Ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 10.000 ευρώ για την ηθική βλάβη που υπέστη.

41. Η Κυβέρνηση θεωρεί το ποσό αυτό υπερβολικό και θεωρεί ότι η διαπίστωση της παραβίασης θα αποτελούσε επαρκή δίκαιη.

42. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι στην θεωρούμενη περίοδο των έξι ετών και τεσσάρων μηνών, ένα μέρος οφειλόταν σε γεγονός για το οποίο δεν ευθύνεται η Κυβέρνηση, δηλαδή της διεξαγωγή δημοτικών εκλογών. Αποφαινόμενο με δικαιοσύνη, το Δικαστήριο κρίνει ότι συντρέχει λόγος να επιδικάσει στον προσφεύγοντα ποσό 3.000 € για ηθική βλάβη.

Β. Έξοδα και Δικαστική Δαπάνη

43. Ο προσφεύγων ζητά επίσης 1.846 ευρώ για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη στην οποία υποβλήθηκε για την διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

44. Η Κυβέρνηση δηλώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκόμισε στο Δικαστήριο τα απαραίτητα δικαιολογητικά που αποδεικνύουν τα έξοδα και την δικαστική του δαπάνη.

45. Σύμφωνα με την πάγια Νομολογία του Δικαστηρίου, η επιδίκαση των εξόδων και της δικαστικής δαπάνης σύμφωνα με το άρθρο 41 προϋποθέτει ότι αυτά αποδεικνύονται πραγματικά, αναγκαία και εύλογα ως προς το ύψος τους. (προαναφερθείσα *Ιατρίδης κατά Ελλάδας*, (δίκαιη ικανοποίηση), [GC] αρ. 31107/96, § 54, CEDH 2000-XI).

46. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι οι αξιώσεις του προσφεύγοντα για τα έξοδα και την δικαστική δαπάνη δεν συνοδεύονται από τα απαραίτητα δικαιολογητικά. Επομένως το αίτημά του πρέπει να απορριφθεί.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

47. Το Δικαστήριο κρίνει ότι αρμόζει να υπολογισθούν οι τόκοι υπερημερίας επί του επιτοκίου της διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Κηρύσσει* δεκτή την προσφυγή όσον αφορά τις αιτιάσεις των άρθρων 6 §1 (εύλογη προθεσμία) και 13 της Σύμβασης και απαράδεκτη για τα περαιτέρω

2. *Αποφαίνεται* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 §1 της Σύμβασης

3. *Αποφαίνεται ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 13 της Σύμβασης*

4. *Αποφαίνεται ότι*

α) το καθ' ου η προσφυγή Κράτος πρέπει να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από τη στιγμή που η απόφαση θα γίνει οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44§2 της Σύμβασης 3.000 € (τρεις χιλιάδες ευρώ) για ηθική βλάβη, συν κάθε ποσό που μπορεί να οφείλεται ως φόρος:

β) από την εκπνοή της προθεσμίας αυτής και μέχρι την καταβολή του ποσού, αυτό θα αυξάνεται με απλό τόκο με επιτόκιο ίσο προς το ισχύον κατ' αυτό το χρονικό διάστημα επιτόκιο διευκολύνσεως οριακού δανεισμού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τραπέζης, προσαυξανόμενου κατά τρεις ποσοστιαίες μονάδες.

5. *Απορρίπτει το αίτημα δίκαιης ικανοποίησης για τα περαιτέρω.*

Συντάχθηκε στα γαλλικά και στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 22 Ιουλίου 2010, σύμφωνα με το άρθρο 77§§2 και 3 του Κανονισμού.

Soren Nielsen
Γραμματέας
(υπογραφή)

Nina Vajic
Πρόεδρος
(υπογραφή)